

VITÉZ FERENC

Áprily

Karádi Zsoltnak

Akarsz-e fényt, hogy betűzni
tudd a láthatatlan írást,
s ha megcsalna lábad, a fecskék, az őzek
vezessék tekinteted?

A ködbe hördülő magányba
permeteznek égi csírák –
s a tó partjára tévedt kagyló belsejében
az arcodat felismered.

(2019)

Weöres

A „tündérsípos” Kenyeres Zoltánnak

Távoli múltban, az égi jövőben
röpköd a szó. – S kacag itt, a zsebemben
két kicsi vers: ha az egyik a kőben
fénylehetőnyi varázs is – a másik
holdi madármenedéke a perc.

(2019)

Dömdödöm

Gerliczki Andrásnak

Ha elindulsz az égen madarat keresni,
vizsgáld meg magad, hogy fészeknek
jó vagy-e.
Ha kíváncsi vagy más hegyekre is,
vidd magaddal a virágok sóhajtását
a saját völgyeidből.

Ha az öröklétbe vágyakoznál,
számold össze minden percedet,
hogymennyit ért.

Ha átjárókat keresnél a világok között,
fontold meg jól, hogy tudnál-e ajtó
lenni – nyitva.

Ha mesélni szeretnél, tisztítsd meg jól
a szavakat, mert a sok kacattól
megrekednek.

Ha kimondanád – még ne tedd!
S ha kimondanád, mondd csak azt, hogy:
Benned...

(2019)

„Aranyos meg édes...”

Józsa János Nagy László-illusztrációjához

„Aranyos meg édes nyár van”,
fehéren égünk a lázban;
vérünk galambokra éhes,
taposunk az aranysárban.

Kapaszkodnak lábainkba,
megfeszül bennük az ikra,
kapaszkodnak, ravaszkodnak,
cselt szönek a titkainkba.

Úgy dohognak, mint a gépek,
szakad torkukban a gége,
szalonnát rágtak a lyukban,
s mézet festenek az égre.

Nem örülnek az örömnek,
horpadt lázban szembeköpnék.
„Aranyos meg édes nyár van” –
s szálka mind a tíz körömben.

(2019)

Természetráajz

Nagy Lajos után Mercs Istvánnak

Az ostobaság enciklopédiájához
nem árt néha kommentárt is fűzni,
mert sokan még komolyan veszik,
hogy bölcsességük fényes és határtalan.
Az emberek már csak ilyenek: mindig
ők a legokosabbak, és el sem képzelhetik,
hogy a képtelenségek okai ők maguk.

Persze a csillagokról mit se tudnak,
mert állandóan olajfoltos pocsolókban
ellenőrzik a sminkjüket és ruhatárukat.
Aztán elégedetten csettintenek, hogy szép
a látvány, és még a glória is látszik a fejük
fölött, egy égve felejtett utcalámpa fénye.

Néha elmennek az állatkertbe is, ahol
kinevetik a majmokat, és szeretnének
maguknak egy fókát az akváriumba,
meg bűvárhencsert, jó nagyot – tudnának
vele dicsekedni, hogy nekik olyan is van,
másoknak viszont csak kerti törpe jutott.

Pedig az ostobaság enciklopédiája
pontosan meghatározza, hogy az állatok
itt járnak közöttünk és autót vezetnek,
reggel fogat mosnak, munkába mennek,
sorban állnak, mosnak-főznek és söröznek,
boldogak, ha valamit végre megszereznek,
aztán kidobják, mert már akkor se kellett,
és leülnek tévét nézni este vagy bármikor.
Természetük szerint ugrálnak össze-vissza át
az alacsonyra húzott kerítéseken...

(2019)